



ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M É N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobce **JUDr. B.Z.**, bytem, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o zvýšení starobního důchodu, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.8.2012, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14.8.2012, č. j. žalovaná podle § 88 odst. 8 zák. č. 582/1991 Sb., a § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., zamítla námítky a rozhodnutí ČSSZ č.j. 471 010 049 ze dne 26.4.2012 potvrdila. Potvrzeným rozhodnutím ČSSZ zvýšila účastníkovi řízení starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. d) ve spojení s písm. b) zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o důchodovém pojištění) od 9.4.2012 na částku 13.647 Kč měsíčně. V podaných námítkách ze dne 21.6.2012 účastník řízení uvedl, že napadené rozhodnutí vychází z právního předpisu, který porušil zásadu rovnosti v právech. Cítí se pobíráním zvýšené výše starobního důchodu podle § 34 odst. 4 znevýhodněn oproti osobám taktéž pracujícím, ale nepobírajícím starobní důchod, kterým se ale za 90 kalendářních dní zvyšuje výše starobního důchodu o 1,5% výpočtového základu. Žalovaná vycházela při posuzování námitek z toho, že si účastník řízení dne 28.3.2012 podal žádost o úpravu starobního důchodu z důvodu nepřetržitého výkonu jeho výdělečné činnosti vykonávané současně s pobíráním starobního důchodu vypláceného dosud v plné výši. Výkon výdělečné činnosti dosáhl dne 8.4.2012 délky dvou let a účastník řízení žádal, aby byla výše starobního důchodu upravena podle § 34 odst. 4 a důchod byl od nároku vyplácen v plné výši. Žalovaná dále odůvodnila napadené rozhodnutí citací ust. § 34 odst. 4

zákona o důchodovém pojištění a konstatovala, že v případě účastníka řízení nejde o situaci upravenou v ust. § 34 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, neboť pobírá starobní důchod a má příjem z výdělečné činnosti. Při výpočtu výše starobního důchodu musí žalovaná postupovat výlučně podle zákonných právních předpisů, nikoliv jinak. Není kompetentní k posouzení, zda tyto předpisy jsou pro účastníka řízení diskriminující či nikoliv. Proto rozhodla o námitkách, tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

V žalobě žalobce namítá, že se žalovaná nijak nevypořádala s obsahem námitek, ani se o to nepokusila, pouze konstatovala, že rozhodla podle platného zákona, jehož zněním se musí řídit. Žalobce je však přesvědčen, že právní předpis, o který žalovaná opírá své rozhodnutí je pro něj diskriminující, neboť porušuje zásadu rovnosti v právu. Starobní důchod mu byl zvýšen z důvodu podle ust. § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, které ho však znevýhodňuje oproti osobám, které po vzniku nároku na starobní důchod nadále pracují a starobní důchod nepobírají a jimž je výpočtový základ za 90 kalendářních dnů výdělečné činnosti zvýšen o 1,5%, za rok tudíž o 6%. Nerovnost v právech existuje v situaci, kdy obě skupiny výdělečně činných starobních důchodců odvádějí z dosažených příjmů stejnou výši pojistného na sociálním zabezpečení. Tato nerovnost je ve výslovném rozporu s ústavní zásadou rovnosti občanů v právech a povinnostech. Navrhl soudu přerušit řízení a věc předložit Ústavnímu soudu s návrhem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 4 zák. č. 182/1993 Sb. Jinak navrhl soudu, aby po věcném a právním posouzení případu napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že se v napadené rozhodnutí plně vypořádala s uplatněnými námitkami, neboť žalobce jiné námitky a výhrady neuvedl. Při přepočtu výše důchodu postupovala podle platné právní úpravy v zákonu, který lze na žalobcům případ aplikovat tj. ust. § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Pokud by rozhodla podle § 34 odst. 2, i když žalobce pobírá starobní důchod porušila byl tímto postupem platný zákon a neoprávněně a nezákonně by žalobce zvýhodnila oproti jiným pojištěncům. Možnost přepočtu důchodu při současném jeho pobírání v plné výši a výkonu výdělečné činnosti po nároku byla nově zakotvena od 1.1.2010 zákonem č. 306/2008 Sb. Při zvýšení procentní výměry důchodu se vychází ze stavu, na základě něhož byl vyplácený důchod vyměřen, výše nových vyměřovacích základů a odvedeného pojistného není podstatná. Pracující důchodci jsou zabezpečeni příjmem z výdělečné činnosti i důchodem a je proto logické, že není přepočet důchodu u této kategorie důchodců tak výhodný jako u těch pracujících, kteří se vzdali výplaty důchodu a jsou zabezpečeni jen příjmem. Pokud by měli pracující důchodci pobírající důchod a příjem stejný nárok na následnou úpravu důchodu, pak ti, co mají jen příjem by byli rovněž diskriminováni a nerovni vůči této skupině osob, neboť pobírají pouze příjem a jsou znevýhodněni. Žalovaná postupovala při úpravě a přepočtu starobního důchodu žalobce zcela v souladu s platným zákonem. K otázce zásady rovnosti a zákazu diskriminace vyjádřeným v Listině žalovaná podotkla, že rovnost je kategorie relativní a zásadě rovnosti je třeba rozumět tak, že právní rozlišování v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle a neplyne z ní závěr, že by každému muselo být přiznáno jakékoliv právo. Určitá zákonná úprava nemůže být sama o sobě označena za porušení principu rovnosti. Žalovaná se domnívá, že na případ žalobce nedopadá namítaná nerovnost a diskriminace. Pokud soud rozhodne o předložení věci k Ústavnímu soudu k posouzení, žalovaná nemá vůči tomuto postupu námitky.

Z obsahu podaných námitek proti prvostupňovému rozhodnutí ČSSZ a potažmo žaloby plyne pro soud posoudit, zda žalovaná rozhodla o žádosti žalobce o úpravu starobního důchodu z důvodu nepřetržitého výkonu jeho výdělečné činnosti vykonávané současně

s pobíráním starobního důchodu vypláceného dosud v plné výši rozhodnutím ze dne 28.3.2012 v souladu se zákonem, resp. zda právní úprava zakotvená v ust. § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění je diskriminační pro skupinu občanů pobírající starobní důchod a vykonávající nepřetržitý výkon výdělečné činnosti oproti těm, kteří po vzniku nároku na starobní důchod tento nepobírají, ale nadále vykonávají výdělečnou činnost. Na první případ dopadá ust. § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, na druhý případ ust. § 34 odst. 2. Žalobce spatřuje zjevnou nerovnost v právech na zvyšování starobního důchodu v situaci, kdy obě skupiny výdělečně činných starobních důchodců odvádějí z dosažených příjmů stejnou výši pojistného na sociální zabezpečení a tuto nerovnost vidí v rozporu s ústavní zásadou rovnosti občanů v právech a povinnostech. Po posouzení věci soud však v případě žalobce zjevnou nerovnost v právu na zvyšování jeho starobního důchodu neshledal. Žalobce opomněl, že náleží do skupiny starobních důchodců již pobírajících starobní důchod, tzn. čerpá finanční prostředky z důchodového systému, kdežto občané, kterým vznikl nárok na starobní důchod, ale tento důchod nepobírají a nadále vykonávají výdělečnou činnost, z důchodového systému žádné finanční prostředky nečerpají. Pokud se žalobce rozhodl požádat o přiznání starobního důchodu, který mu byl přiznán a je vyplácen v plné výši a nadále vykonává výdělečnou činnost, nemůže se domáhat zvýšení svého starobního důchodu stejně jako ti, kteří starobní důchod nepobírají, ale pouze nadále vykonávají výdělečnou činnost, protože by šlo o diskriminaci a nerovnost vůči osobám, které jsou zabezpečeny pouze příjmem. V postupu žalované soud neshledal porušení zásady rovnosti, či zákazu diskriminace, neboť zákonná úprava v ust. § 34 odst. 2 a § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění nezvýhodňuje skupinu osob proti jiné a nepředstavuje porušení principu rovnosti. Soud proto řízení v této věci nepřerušil a nepředložil ji Ústavnímu soudu s návrhem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., a posoudil žalobu jako nedůvodnou a ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 2 s.ř.s., podle něhož úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. května 2014

JUDr. Milada Haplová
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová